

færlig kompetent til at udtale sig om denne Sag, tror jeg dog, at det ærede Medlem vilde være bedst tjent med, at hans Ordførervirksomhed i denne Sag ifjor ikke blev bragt altfor meget i Erindring; thi der er ganske vist ikke Meget at rose sig af. Begge de ærede Medlemmer gjorde forøvrigt gjældende, — og det ærede Medlem, der talte sidst, gjorde det stærkest — at det vilde være at gaa imod Thingets Afgjærelse ifjor at vedtage dette Forslag, og at det altsaa allerede af den Grund vilde være aldeles utilraadeligt og usforsvarligt, og at der ikke siden den Tid var fremkommet det Mindste, der kunde berettigede til at tro, at Thinget havde en anden Opfattelse, end det havde ifjor. Men begge de ærede Medlemmer glemte en Ting, som jeg skal bringe det høie Thing i Erindring, og det er, at naar Afgjærelsen blev ifjor, som den blev, saa var Grunden ikke den — i hvert Fald ikke, naar man skal dømmes efter de Udtalelser, der faldt ifjor, — at der her i Thinget var et Flertal, som fuldkommen frivillig og af fuld Overbevisning samlede sig om det Forslag, der da blev vedtaget, som det Æneste, man burde gaa til og ikke videre; men Grunden var den, at der var mange Medlemmer her i Thinget, som sølte en vis Vængstelse for — det blev i hvert Fald udtalt gjentagne Gange — at hele Loven vilde strande, dersom man medtog denne Bane, som man forøvrigt ikke havde Noget imod, og det vilde man ikke risikere. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Sjorup) vilde være mod Banen navnlig af den Grund, og jeg kan godt forstaa, at det ærede Medlem, som ifjor var med til at forme Indstillingen saaledes og bringe visse Medlemmer i den trykkede Stilling, hvori de befandt sig ifjor, ønskede at beholde sin Indflydelse. Jeg kan, som sagt, godt forstaa, at det ærede Medlem ønsker at beholde denne Indflydelse saa længe som muligt; men det vil dog, forekommer det mig, være ret interessant at se, om de Udtalelser, der kom ifjor fra adskillige Medlemmers Side, ville staa deres Prøve iaar, Udtalelser, som gik i den Retning, at hvis man ikke frygtede for, at hele Sagen skulde strande, saa vilde man gjerne have taget denne Bane med; det havde man Intet imod.

Judenrigsministeren (Skeel): Det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne og andre ærede Medlemmer sige, at jeg ved forskjellige Leiligheder har udtalt mig for det Ønskelige i Anlægget af en Jernbane fra Tommerup til Alsens, og at jeg har ment, at denne Egn havde nogen grundet Forventning om ved Bestemmelsen af nye Jernbaneanlæg at komme i Betragtning. Det var jo som Følge deraf, at jeg i det ifjor fremsatte Lovforslag ogsaa havde optaget denne Jernbane blandt dem, som jeg mente burde anlægges. Jeg har imid-

lertid efter det Udfald, som Forhandlingen fik her ifjor, og efter at Loven af 16de Juni er vedtagen, ikke troet, at der var Anledning for Regjeringen til nu at fremkomme med noget Forslag om Anlæg af en saadan Bane. Ved Anlægget af vore Jernbaner er det jo, som bekendt, hidtil gaaet saaledes til, at man gennem en Lov har vedtaget en vis Serie af Jernbaner, hvis Anlæg man mente maatte medtage et vist Antal Aar, og indtil den Tid nærmede sig, da disse Jernbaner kunde være anlagte, har saa Spørgsmaalet om yderligere Anlæg hvilet. Jeg anser dette for at være fuldkommen rigtigt, og jeg anser det for at være mindre heldigt for en rolig Udvikling af vore Jernbaneforbindelser, at man under Udværelsen af en allerede vedtagen Lov, der indeholder Fastsættelsen og Anlægget af forskellige Jernbaner ved privat Initiativ, kommer med Forslag om en Jernbane, som ikke indeholdtes i denne Lov. Jeg anser det for rigtigt, at denne Sag hviler en Tid, og at man afventer den Tid, da Loven af 16de Juni 1879 vil være opfyldt, og at da Regjeringen, hvis Forholdene ere derefter, er betænkt paa at fremkomme med Forslag om Fastsættelsen af Jernbanenettet. Der kan jo i den Tid være foregaaet Meget og indhøstet Erfaringer, som kunne have Indflydelse paa Bedømmelsen af disse Forhold; men fremfor Alt vil vistnok dog Regjeringen være den, som bør tage Initiativet til Forslag om, hvilke Jernbaner der fremtidig bør anlægges, og et saadant Lovforslag vilde være en Slags Indfaldelse af alle de mere eller mindre begrundede Præntioner, som der kunne være omkring i Landet; de ville da komme frem i deres Almindelighed, og der vil da blive Anledning for Rigsdag og Regjering til at tage dem alle under Overveielse paa een gang, hvorimod de, naar de fremkomme stykkevis ved privat Initiativ, ikke samle alle de mere eller mindre begrundede Forbringinger om Jernbaneanlæg, og man vil da ikke faae Leilighed til at faae en saadan Oversigt, som er nødvendig og nyttig, naar vi skulle gaa rolig og hensigtsmæssig tilværks. Jeg kan altsaa paa ingen Maade i Almindelighed billige, at man bruger den Fremgangsmaade, som her er brugt, naar der foreligger en Lov, der bestemmer Anlægget af et vist Antal Jernbaner, nemlig, at man da meget snart efter ved det private Initiativ fremkommer med Forslag om Anlæg af andre Baner end dem, der indeholdes i den nævnte Lov. Men jeg kan iøvrigt ikke se rettere, end at det, som her ligger for, er Regjeringens eget Forslag fra ifjor, og forsaavidt den kan betragtes som et Supplement til den Lov, som vi fik ifjor, hvilket man paa Grund af Tidernes Ugunst da maatte give slip paa, saa vil jeg undtagelsesvis sige, at hvis det er Thingets, hvis det er Rigsdagens Ønske at vedtage Lovforslaget, da skulde mine almindelige Betragtninger om det Uhenigtsmæssige i at fremkomme med